

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/59/2019
Identifikačné číslo spisu:	4202899922
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4202899922.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. J., bývajúcej v Y., zastúpenej JUDr. Elenou Szabóovou, advokátkou so sídlom v Nových Zámkoch, Kapisztóryho 2, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 13C/317/2002, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2018 sp.zn. 6Co/161/2016, 6Co/162/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno rozsudkom zo 17. februára 2016 č.k. 13C/317/2002-790 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa, po jej zmenách, domáhala náhrady škody vo výške 27 654,08 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdov v spore vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 7C/196/2009 (pôvodne pod sp.zn. 9C/5/1993). Rozhodol tak majúci za to, že žalobkyňa nepreukázala splnenie ani jednej zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej iba „zákon č. 58/1969 Zb.“), podľa ktorého zákona bolo potrebné postupovať, „keďže žalobkyňou tvrdenej škode malo dôjsť pred 1.7.2004“.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. februára 2018 sp.zn. 6Co/161/2016, 6Co/162/2016 potvrdil odvolaním žalobkyne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a rovnako rozhodol o jej odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 26. januára 2016 č.k. 13C/317/2002-786 (o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolania žalobkyne nie sú dôvodné. Vo veci samej, s odvolaním sa na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 391/2016 mal na rozdiel od súdu prvej inštancie síce za to, že v konaní sp.zn. 7C/196/2009 došlo k zbytočným

prieťahom, avšak považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala, že v súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom jej vznikla škoda. Uviedol, že majetok žalobkyne sa doposiaľ nezmenšil a žiadna škoda v jej majetkovej sfére nenastala, pretože vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v jej prospech, resp. jej právnej predchodkyne doposiaľ nebolo určené právoplatným rozhodnutím súdu. Žalobkyňa v konaní nepreukázala vznik škody, ušlého zisku a existenciu príčinnej medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, pri kumulatívnom splnení ktorých predpokladov iba vzniká zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej iba zákon č. 514/2003 Z.z.“), podľa ktorého bolo potrebný žalobkyňou uplatnený nárok posudzovať, „keďže k žalobkyňou tvrdenej škode spôsobenej najmä prieťahmi v konaní, z čoho vyvodzovala nesprávny úradný postup, začalo dochádzať už pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý ale pretrvával aj po nadobudnutí účinnosti tohto zákona“. Poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/107/2009.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej podala žalobkyňa dovolanie s odôvodnením, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Podľa žalobkyne bola v jej právnej veci porušená zásada predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, pretože odvolací súd posudzoval jej nárok podľa iného právneho predpisu, než súd prvej inštancie, pričom k tejto zmene nemala možnosť sa vyjadriť. Tiež tvrdí, že súdy nezistili správne skutkový stav veci a že v napadnutom rozhodnutí nedostala odpoveď na podľa nej rozhodujúce odvolacie námietky. Oponovala aj právnenému posúdeniu veci odvolacím súdom a tvrdila, že je jej dovolanie z tohto dôvodu prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), súc viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

5. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd na úvod svojich úvah, ktoré ho viedli k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, poznamenáva, že z hľadiska prípustnosti dovolania z dôvodu vady konania podľa uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnenému názoru dospel dovolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp.zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

6. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právneným poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na

ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

8. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

9. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci podrobovanej dovolaciemu prieskumu podľa nového Civilného sporového poriadku. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

10. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Rozsudok súdu prvej inštancie podrobne uvádza, prečo súd žalobe nevyhovel. Rozsudok odvolacieho súdu uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobkyne, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov, najmä vysporiadanie sa s podstatnými odvolacími námietkami. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami žalobkyne, podrobne v bode 18. rozsudku vysvetlil, prečo ne/konanie súdu vo veci žiadosti žalobkyne o zápis poznamky do katastra nemalo za následok nesprávny úradný postup a v bodoch 21. až 25. vysvetlil, že u žalobkyne nemohlo dôjsť k zmareniu majetkového prospechu v ňou požadovanej výške v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

11. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je spôsobilá založiť ani dovolacia námietka žalobkyne týkajúca sa nesprávneho hodnotenia súdom vykonaného dokazovania a nesprávnosti skutkových zistení. Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a ani nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napríklad sp.zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5/Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné nedostatky v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady

voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V preskúmvanej veci však o takýto extrémny prípad nejde.

12. Za nenáležité považuje dovolací súd aj tvrdenie žalobkyne, že k zásahu súdu do jej práva na spravodlivý proces, ktorý jej znemožnil, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, došlo aj tým, že odvolací súd rozhodol vo veci na základe právneho posúdenia veci a úvah, o ktorých sa prvýkrát dozvedela až z jeho konečného rozhodnutia, keď v rozpore s § 382 CSP nebola upozornená na možnosť použitia ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., namiesto ustanovení zákona č. 58/1969 Zb.

13. Za prekvapujúce, a tým porušujúce práva strany sporu namietat' správnosť právneho názoru súdu na inštančne vyššom súde, je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch, než rozhodnutie súdu prvej inštancie (napr. rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných (nových) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat' správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (napr. rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 5Cdo/46/2011). V ustanovení § 382 CSP je predpísaný postup odvolacieho súdu, ak sa domnieva, že nárok, ktorý je predmetom konania, treba posúdiť podľa iného zákona, ako ho posúdil súd prvého stupňa, alebo síce podľa toho istého zákona, ako ho posúdil súd prvého stupňa, ale podľa iného paragrafu. Súčasne musí byť splnená zákonná podmienka, že je toto iné zákonné ustanovenie rozhodujúce pre rozhodnutie veci (napr. rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 5Cdo/50/2010 - k vyššie uvedeným rozhodnutiam dovolací súd na doplnenie uvádza, že síce boli vydané ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak túto procesnú situáciu upravujúce ustanovenie § 213 ods. 2 tohto procesného poriadku bolo obsahovo totožné s ustanovením § 382 teraz účinného Civilného sporového poriadku a sú teda plne aplikovateľné aj v súčasnosti). Takéto procesné pochybenie v postupe odvolacieho súdu (ktorý sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie) dovolací súd nezistil.

14. Súd nižších stupňov zhodne ustálili, že žalobkyňa nepreukázala predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu nesprávnym postupom pri výkone verejnej moci (podľa súdu prvej inštancie nepreukázala ani jednu z podmienok vzniku zodpovednosti a podľa odvolacieho súdu síce preukázala nesprávny úradný postup orgánu štátnej moci, nie však škodu a ušlý zisk a existenciu príčinnej medzi týmito následkami a nesprávnym úradným postupom, pri kumulatívnom splnení ktorých predpokladov iba vzniká zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje otázky škody, ušlého zisku ani otázku príčinnej súvislosti s medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody a ušlého zisku. Pri jeho aplikácii sa v týchto otázkach podporne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý je v tomto ohľade všeobecným predpisom. Rovnako tomu bolo pri aplikácii zákona č. 58/1969 Zb. a skúmaní otázky škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom uvedeného následku. Na riešenie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, je preto plne použiteľná aj judikatúra, ktorá vznikla skôr, počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Pre posúdenie veci tak súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom boli rozhodujúce rovnaké ustanovenia Občianskeho zákonníka, resp. súdnej aplikačnej činnosti, ktoré boli účinné a použiteľné tak počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd v danej veci neaplikoval žiadne také ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní sporu nebolo použité a je pre rozhodnutie rozhodujúce.

15. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bola vylúčená z uskutočňovania jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP a jej dovolanie je preto podľa tohto ustanovenia neprípustné.

16. Žalobkyňa prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa

ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 432 až § 435 CSP.

18. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zákonodarcia túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

20. Žalobkyňa v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnila. V dovolaní vytkla odvolaciemu súdu celý rad nesprávností, namietala, že jeho rozhodnutie nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, kritizovala správnosť jeho právnych úvah a záverov, ničím však nevysvetlila, riešenie ktorej právnej otázky, dovolacím súdom dosiaľ inak riešenej, bola založená prípustnosť jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. c/ CSP. Naostatok treba poznamenať, že súčasná existencia všetkých predpokladov prípustnosti dovolania vyvodzovaná žalobkyňou z § 421 ods. 1 písm. a/ aj c/ CSP sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje.

21. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

22. V prejednávanej veci žalobkyňa v dovolaní spôsobom zodpovedajúcim vyššie uvedeným kritériám (vyplývajúcim z § 432 až § 435 CSP) neuvedla, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a dovolacie dôvody nevymedzila tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

23. Najvyšší súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalobkyne v časti namietajúcej vady tzv. zmätočnosti je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP, resp. v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci podľa § 447 písm. f/ CSP.

24. Dovolací súd považuje za potrebné na záver svojich úvah, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o odmietnutí dovolania, poznamenať, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“. Dovolateľ nielenže musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ale aj samotné dovolanie, a aj iné podania v dovolacom konaní, musia byť spísané advokátom. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je totižto kardinálne správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

25. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.